

Arrest

nr. 158 550 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 3 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 8 augustus 2011 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 26 september 2011 wordt de in punt 1.2. vermelde beslissing ingetrokken. Inzake het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft de Raad de afstand van het geding vastgesteld (RvV 8 november 2011, nr. 69 709).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 5 april 2012 de nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 19 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 + aanvullingen d.d. 22.11.2010 en 15.12.2010 werd ingediend door:

H.(...), S.(...) (...) ook gekend als H.(...), S.(...)

nationaliteit: India

geboren te (...) (...), (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier sinds 2003 onafgebroken zou verblijven. De studie van het administratief dossier heeft echter aangetoond dat betrokkene op 20.07.2004 gerepatrieerd werd naar Berlijn (Duitsland). Betrokkene toont niet aan sinds wanneer hij opnieuw in België zou verblijven. Het administratief dossier toont wel aan dat betrokkene pas op 26.10.2005 terug in België werd opgemerkt n.a.v. een administratieve controle aan het station van Hasselt. Betrokkene werd op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook op 08.06.2008 en op 15.05.2009 werden er bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Ook bij de onontvankelijke beslissing inzake de aanvraag 9bis d.d. 03.07.2008 werden er instructies gegeven om betrokkene een bevel af te leveren. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij alhier illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene lange tijd in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (deze integratie probeert betrokkene aan te tonen door volgende vermeldingen: "dat hij verschillende lessen Nederlands heeft gevolgd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkgever zou hebben gevonden, dat hij een arbeidsovereenkomst d.d.04.11.2010 kan voorleggen, dat hij alhier zijn centrum voor belangen zou hebben, dat hij alhier verschillende kennissen heeft, dat hij alhier familie zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen"), niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op *“in zoverre verzoeker tevens het aan hem betekende bevel om grondgebied te verlaten aanvecht”*. Zowel uit het verzoekschrift als uit de synthesememorie blijkt evenwel op zeer duidelijke wijze dat verzoeker als voorwerp van het beroep enkel de beslissing van 5 april 2012 aanduidt waarbij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De opgeworpen middelen zijn ook volledig gericht tegen deze beslissing. Voormelde door verweerder opgeworpen exceptie is derhalve niet dienstig.

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

3.2.2. Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat verzoeker thans onderhevig is aan een inreisverbod. Dit inreisverbod werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op 24 augustus 2013 opgelegd voor een duur van drie jaar, en op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Uit een raadpleging van de eigen databank van de Raad blijkt niet dat tegen dit inreisverbod thans nog enige procedure hangende is bij de Raad. Er kan dan ook worden aangenomen dat dit inreisverbod thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Deze vaststelling wordt door verzoeker ter terechtzitting ook niet betwist.

De Raad wijst in dit verband op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een inreisverbod definieert als: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

De Raad stelt vast dat verweerder ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in beginsel niets anders vermag dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker thans in het Rijk verblijft terwijl hij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet). Aldus blijkt niet dat verweerder hem de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België nog kan afgeven (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c)). Gelet op deze vaststelling blijkt niet op welke wijze een nietigverklaring van de thans bestreden beslissing verzoeker nog enig nuttig voordeel kan opleveren, nu hij dan in ieder geval nog steeds onderhevig blijft aan het definitief geworden inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is.

Ter terechtzitting gevraagd zijn actueel belang aan te tonen bij huidig beroep gelet op het gegeven dat hij thans onderhevig is aan een definitief geworden inreisverbod dat niet werd opgeheven of opgeschort, verwijst verzoeker vooreerst naar de instructie van 19 juli 2009 die hij wenst te zien toegepast aangezien hij van mening is te voldoen aan de hierin vervatte criteria. Vervolgens wijst hij erop dat hij zich ondanks verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten nog op het Belgisch grondgebied bevindt en stelt hij dat zijn belang erin bestaat zijn verblijfssituatie alhier geregulariseerd te zien. Hij

verwijst hierbij naar de discretionaire bevoegdheid van verweerder en stelt dat de eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging kan worden beschouwd als een opheffing van het inreisverbod.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij een belang behoudt bij huidig beroep omdat hij is gerechtigd op een toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op zijn situatie, wijst de Raad erop dat, zoals ook is aangegeven in de bestreden beslissing, deze instructie waarop verzoeker doelt door de Raad van State werd vernietigd. Aangezien de Raad van State vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kan verweerder er geen toepassing meer van maken. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.”* In zoverre verzoeker vervolgens betoogt dat het binnen de discretionaire bevoegdheid van het bestuur zou vallen om op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de verblijfsmachtiging in België toe te kennen, waardoor het inreisverbod als opgeheven dient te worden beschouwd, gaat hij daarnaast voorbij aan de uitdrukkelijke bepalingen van de artikelen 1, 8° en 74/12 van de Vreemdelingenwet waarin de wetgever het begrip ‘*inreisverbod*’ heeft gedefinieerd en de voorwaarden en modaliteiten heeft vastgesteld voor de opheffing of opschorting van een inreisverbod. In deze laatste bepaling is zo voorzien dat een afzonderlijke, gemotiveerde aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod dient te worden ingediend die in beginsel wordt gemotiveerd door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger werd afgegeven (§§1 en 2). Zoals reeds werd aangehaald, heeft – gelet op § 4 van deze wetsbepaling – de betrokken vreemdeling tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod daarnaast geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Het door verzoeker ter terechtzitting naar voor gebracht betoog laat aldus niet toe vast te stellen dat hij, nu hij thans het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod dat niet werd opgeheven of opgeschort, actueel nog een belang behoudt bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS